

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

N. Aug. Lundgren.

DIKTER OCH HÅGKONSTER.

Upsala Univ. Bibliotek

Sv. avd.

ku. liter.

Dikter.

R OCH HÅGKOMSTER

AF

N. AUG. LUNDGREN.

ÖREBRO
BOHLINSKA BOKTRYCKERIET
1895.

Upsal

Lu

DIKTER OCH HÅGKOMSTER

AF

N. AUG. LUNDGREN.

ÖREBRO
BOHLINSKA BOKTRYCKERIET
1895.

Efterföljande dikter och hägkomster, sammanskrifna för öfver 40 och 50 år sedan, utgifvas i en upplaga af endast 25 exemplar, afsedd att såsom ett minne lemmas till närmaste fränder och några få bekanta, hvilka vänligt erindra sig förflutna tider och den nu åldrige författaren.

N:o

TILLEGNAS

MINNET AF MIN, I LIFSTIDEN

HÖGT ÄLSKADE,

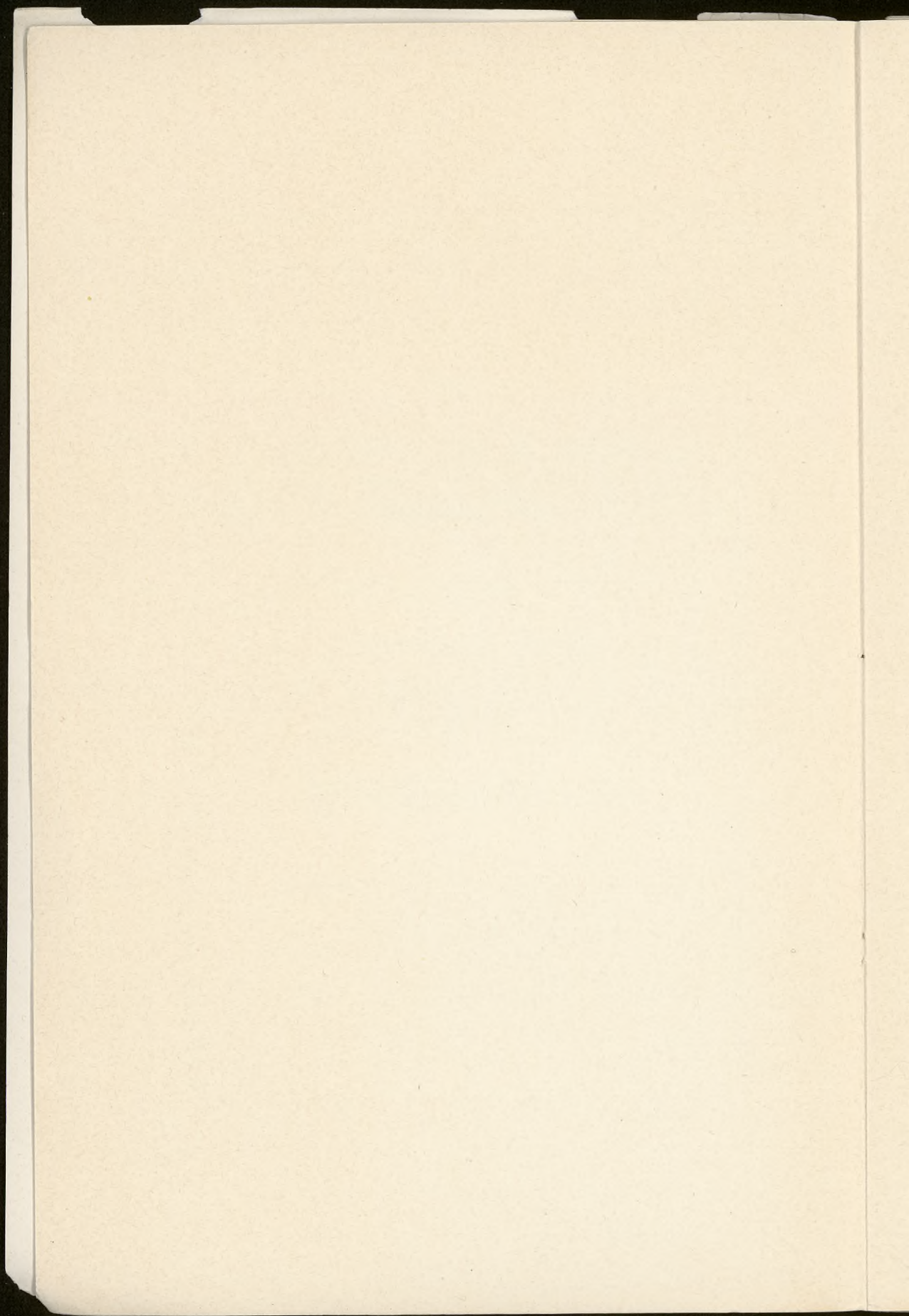
OCH EFTER HENNES BORTGÅNG

DJUPT SAKNADE,

MAKA

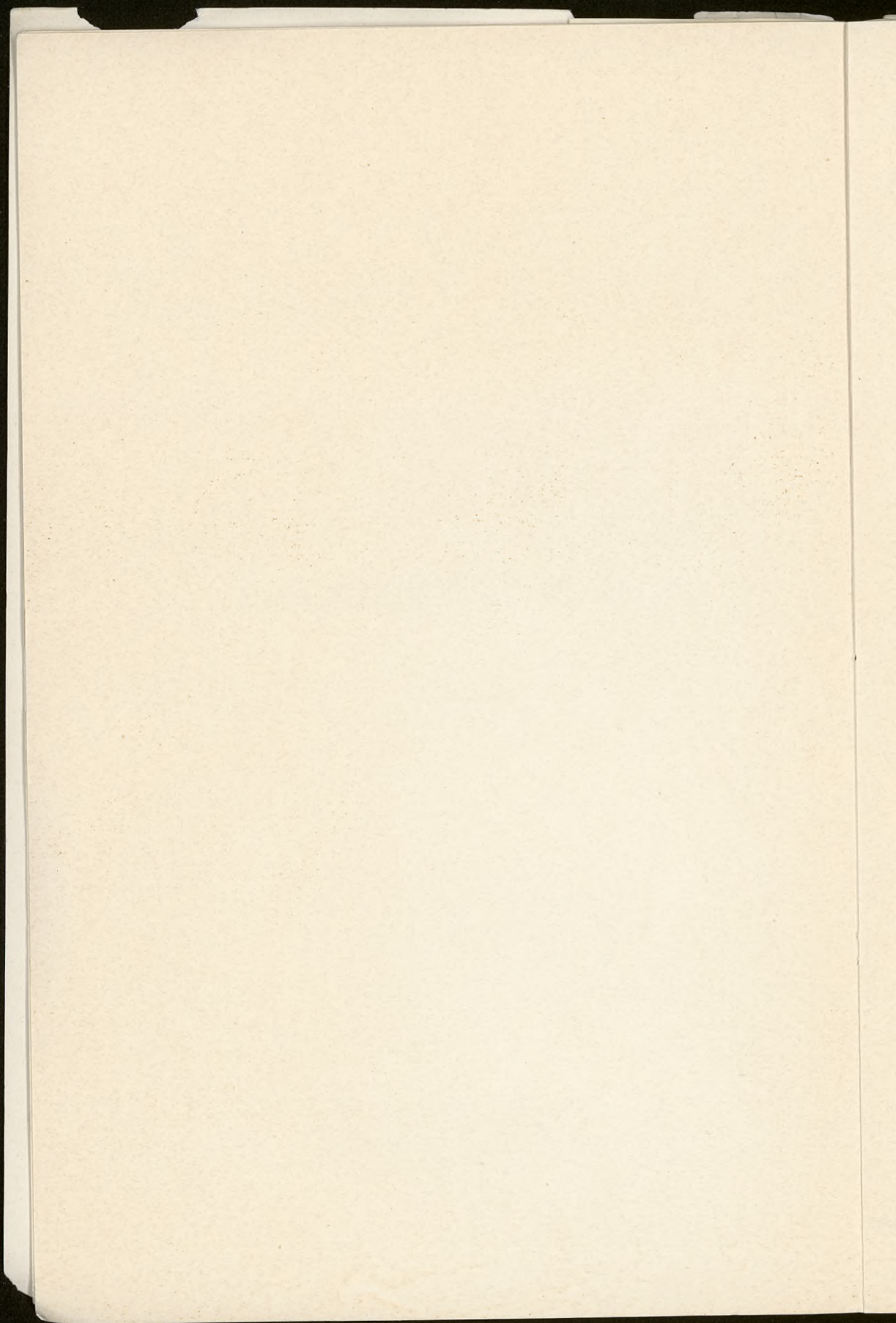
EMILIA AURORA ÅKERSTEIN.

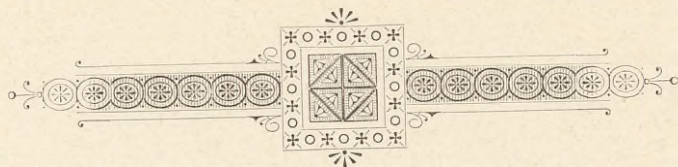
N. A. L.

Dikter och tillfällighetsstycken.

Guds kärlek.

Hvem skapade menskan af jordens grus
Och sände i själen ljus af sitt ljus?

Guds kärlek;

Hvem tände i hjertat känslornas brand,
Men trofast oss skyddar i pröfningens land?

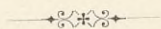
Guds kärlek;

Hvem gaf oss väl hågen att vilja, förstå,
Och lärde oss blicka med hopp mot det blå?

Guds kärlek;

Hvem skänker oss kraft under mödor och strid
Och bringar i döden försoning och frid?

Guds kärlek.

Menniskoanden.

 , en främling är dock menskoanden
Här på jorden — ljusa himlalanden
Stammar han helt säkert från.
Här han dväljes ibland natt och töcken,
Längtar hem igen ur lifvets öcken
Liksom en förlorad son.

Ty rätt ofta stiga ljufva minnen,
Fastän hvarfda om af jordens sinnen,
Aningsfullt för tanken opp,
Helsa ifrån englarna och ljuset,
Sända ned till låga, mörka gruset
Strålar af ett himmelskt hopp.

Då han glädes, lyfter fällda vingen,
Vill sig svinga upp till stjerneringen,
Vill, fastän han ej förmår.
Stoftets kedjor, hvilka honom fästa,
Hindra honom att i hemmet gästa,
Pressa fram mång bitter tår.

Och så komma mörka dystra stunder,
Då du arme främling svigtar under
Tviflets börda och det bud,
Som med hårdhet grymt dig utestänger
Från barmhertigheten¹⁾, och som hänger
Förlåt mellan dig och Gud.

Tro ej att det dunkla, underbara
Kan dig själens dolda lif förklara,
Föra dig till målet fram.
Nej, vill du det evigt sälla hinna,
Måste du den rätta vägen finna;
Och den är ej villosam.

Hör då, under sker ej i naturen,
Lifvet uti växterna och djuren,
Verldsystemers cirkeldans,
Ingenting är doldt för menskans öga,
Säg, hvi skulle gudaläran höga
Då ej framstå uti glans?

Har ej Fadern antydt denna lagen
När hans stämman uppå skapardagen
Bjöd all verlden: »varde ljus».
När för ljuset mörkret måste vika,
Tändes solar, blommor välluktsrika
Spirade ur jordens grus.

Och när evangeli strålar alla
Ned uti ditt hjerta fridsamt falla,
Skingra mörkret som der bor,
Lyfter du ej gladlig då ditt öga
Tacksamt upp till Fadern i det höga,
Och bekänner hvad du tror.

Och hvad tror du? Jo, att kärlek tände
Lifvet, ljuset, att den gudasände
Utaf kärlek gaf oss frid,
Att blott kärlek kan oss föra åter
Till den himmel, som vår själ begräter,
Skänka lugn i lifvets strid.

Väl! så möt hvar pröfning utan fruktan;
Gör det rätta, låt ej verdens tuktan,
Ej dess lycka störa dig.
Känn ditt kall, Guds afbild i naturen,
Vet att till det högsta blef du buren:
Gud vill höja dig till sig.

Bortom tiden, bortom jorderanden
Skall han sväfvva en gång menskoanden,
Lik en lössläppt dufva fri,
Och dit upp, der himlaljusen blinka,
Ja, dit upp der Herrans englar vinka,
Ila med ett glädjeskri.

Ty då är han icke mera bunden,
Slagen är den glada frälsningsstunden,
Ej han lyder stoftets tvång;
Evig frihet andas han i ljuset,
Och med syskonen i fadershuset
Blandar han sin jubelsång.

1) Har afseende på Lutherska kyrkans grymma lära, att den syndiga eller felaktiga omedelbart efter den lekamliga döden, utan barmhertighets- eller frälsningshopp, hemfaller till evig fördömmelse.

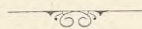

Bö n.

Herre, oss i nåd bevara
För allt ondt, som kan förderfva
Själén, skydda oss för timlig nöd.
När från jord vi hädanfara
Låt oss himmelriket ärfva,
Ja, i lif och död var du vårt stöd.

Var barmhertig mot oss svaga,
Hjelp oss, när vi dig åkalla,
Hjelp oss efter dina visa råd.
Lär oss tåligt korset draga,
Såsom syskon älska alla;
Gif oss din välsignelse och nåd.

Lär oss att uppå dig akta,
Och att under lifvets dagar
Lefva, verka som du Herre bjöd;
Oss för fresteiserna vakta,
Och att vi, när dig behagar,
Skiljas hädan i en fridfull död.

Förtröstan.

Förtvifla ej, min själ,
Gud vill ditt sanna väl,
Och som en fader god
Han styrker väl ditt mod
När pröfningen är inne.
Från lifvets tomma flärd,
Som ej en suck är värd,
Han vända vill ditt sinne.

Mitt hjerta sörj ej så,
Du nog skall lindring få,
Ty se, vår Fader blid,
Han vet när det är tid
Att taga bort din smärta
Och upphör ej att tro
Att Gud vill ge dig ro
Och trösta dig, mitt hjerta.

Tingens förgänglighet.

Framåt, framåt! en mäktig stämma ljuder,
Och fram till sin förvandling allting nalkas;
Ty bergets ek, som storm till envig bjuder,
Och fjärlarna, som uti lunden skalkas,
Om någon tid, ett sekel eller dag,
Sig böja under tingens hårda lag.

Och menskan måste lyda ock densamma,
Med känslor vexlande som dagens stunder,
Än värmda utaf glädjens solskensflamma,
Och än i vildhet lika åskans dunder;
Men en gång slutas all dess fröjd och strid,
Och blir lik dagens ända: natt och frid.

Och denna jord, som tjusar nu vårt öga,
Och stjernorna, de klara, skola falla
Från ljusets haf, från himmelen den höga,
När domsbasunerna i rymden skalla,
Och utan motstånd brusar stormen fram
Der en oändlighet af verldar sam.

Allt blir till intet, utom menskoanden,
Som Phenix lik, en tid här ensam irrar,
Och se'n sig höjer glad ur verldbålsbranden,
Dit upp, dit ögat nu med längtan stirrar,
Och der, befriad ifrån tingens grus,
Får evigt bo i oförgänligt ljus.

Lifvets sorg.

Ack, hvarför blef det oss ej gifvet
Att njuta sällheten i lifvet
Ren, ljuflig, obemängd?
Knappt börjad är han ren förfluten
Den sälla, himmelska minuten,
Af sorgen undanträngd.

Så hoppas ej. Här nere blommar
Ej någonsin din lyckas sommar,
Ditt varma hjertas vår.
Om hoppet någon blomma skjuter,
Hon straxt sin späda blomkalk sluter
Och snart förvissnad står.

Och se, hvar glädje för ditt hjerta
Snart följs af en oändlig smärta,
Som verlden ej förstår.
Du måste alltså sluta inne
I hjertats djup ditt sorgsna minne,
Och torka bort din tår;

Och synas glad i lifvets hvimmel
Fast stjernorna uppå din hvimmel
Fördunklas småningom;
Men kämpa stolt mot bittra öden
En liten tid ännu, tills döden
I örat hviskar: kom!

All lifvets sorg är då försvunnen
Och då är fridens hamn upphunnen,
Dit tidens storm ej når,
Och i den fadrens kärleksarmar,
Hans, som så huldrikt sig förbarmar,
Du saligt hvila får.

Kärleken.

I.

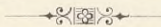
Heligä kärlek,
Ättling af ljuset,
Ljus uti menskans
Flämtande hjerta,
Hälf utaf menskans
Eviga själ.
Minne från fordna
Sällare dagar,
Då uti oskuld
Stamfadern bodde
Glad uti Edens
Susande lund.
Himmelska låga,
Värmande flamma,
Kom att upplifva
Slocknande känslan,
Vintriga hjertat
Värm det, o värm.
Glad vid din sida,

Ljufliga kära,
Vill uppå lifvets
Törnströdda vägar
Framåt jag vandra;
Ty när jag vacklar
Mildt du mig stöder,
Lyser med klara
Bländande strålar
Den mörka och dystra,
Den qvalfulla stig. —
Ack, huru fattigt
Vore ej lifvet
Om du ej bodde
Djupt i vårt hjerta,
Om du ej gåfve
Lugnande ro. —
Heliga kärlek,
Himmelska gnista!
Lyfta min ande
Högt öfver jorden,
Lär mig att fatta
Dig hel som du är.
O, när af kärlek
Hjertat uppväckes
Utur sin dvala,
Med oro det klappar,
Af längtan det slår,

Heliga kärlek,
Himmelska plåga!
Ljuf till att lida,
Dröj evigt hos mig.

II.

Hvad är kärleken? En rosenknopp,
Som i hjertats helgedomar,
Värmd utaf ett stilla, blygsamt hopp,
Vecklas ut och herrligt blommar,
Glädes, lider, hoppas jemnt och tror,
Skapar jorden till en himmel.
Vet, den ödmjukhet, som hos dig bor,
Som i lifvets tomma hvimmel
Skänker dig en outsäglig frid,
Gjuter tröst uti din smärta,
Känslan af det rätta, som i strid
Stärker modet i ditt hjerta,
Äro båda barn af kärleken,
Hvaraf du kan lyckliggöras;
Vårda blomman, ty så lätt kan den
Af en enda frost förstöras.

En blick på lifvet.

Min ande länge fångslad låg,
Då han igenom mörkret såg
Ett herrligt ljus i fjerran skina;
Han uppstod då och bojan föll
Som stoft, ty hon ej längre höll
För krafterna, o, ande, dina.

Det ljuset, som emot mig log,
Lik morgonsol i sommarskog,
Det var en jordisk kärlekslåga;
Den lågan värmdde upp min själ,
Jag gladdes och jag fann mig väl,
Jag hade svar på hjertats fråga.

Jag trodde så, men snart jag fann
Att kvinnoögat ljuga kan,
Att kärleken kan återvända.
Jag sörjde — ja, jag tror jag grät,
Men jag var stark, ty jag förlät;
Ej kärlek mer min själ skall tända.

En vän jag egde, också jag,
Med mig han gladdes, sorgens dag
Bortskrämd honom från min sida.
Se'n dess jag eger blott mig sjelf,
Och uppå lifvets dunkla elf
Min farkost nu ses ensam glida.

Men hjertat klappar än af mod,
Och än är varmt det röda blod;
Jag genomstridt den hårda striden,
Och sjelfbeherrskning jag då vann,
Och att ej lita på en ann',
Jag lärt af läromästarn tiden.

I stillsam dal är mig så trångt,
Jag önskar fara, ack, så långt,
Som aningen så djerft mig förer.
För dagens lumpna små bestyr
Min själ, så fri och eldig, skyr,
Ty hvilans sinnets kraft förstörer.

Så res dig då min själ till strid
Mot menniskor, mot fäfång tid,
Mot sveket, egennyttan, flården.
Strid! — motstånd gör dig mera stark,
Men, dufvan lik till Noaks ark,
För fridens oljblad till verlden.

Vårtankar.

Njut af den susande
Himmelska vind,
Som så berusande
Smeker din kind,
Så lekfullt han bockar
Vårblommorna små,
Och vågen han lockar
Mot stranden att slå,
Och se'n så len och glad och yr
Han hastigt genom dalen flyr.

Och ur de krossade
Isarnas tvång,
Floderna lossade
Börja sin gång,
Så glada de ila
Mot svallande haf
Och finna sin hvila
I brusande graf,

Men innan dess de mången gång
Om våren sjungit har sin sång.

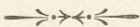
Hör hur det klingade
Fjerran och när,
Södrens bevingade
Pilgrim det är.
Bland blomstrande tufvor
På grönskande äng
De kuttrande dufvor
Tillreda sin säng,
Och hvila der i menlös ro
Uti sitt tysta, lugna bo.

Se, från den blånande
Himmelens rund
Stjernorna trånande
Skåda i lund.
I källornas spegel
De möta sin bild,
Ett herrligt insegel
Af skaparen mild,
Som såled's förenar med dem
Vårt mörka och jordiska hem.

Bort mot den vestliga
Randen jag ser

Huru den festliga
Fullmånen ler.
Dess silfrade strålar
De mista sin färg,
Ty solen nu målar
De östliga berg,
Der snart i purpurglans och guld
Hon flammar upp så skön och huld.

O, skön är naturen! —
Herrlig och stor
Framglänser azuren
Der ljuset bor.
Så skön jag ock finner
Den våren i Nord.
Knappt majsolen hinner
Den stelnade jord
Förr'n vintern flyr, och stor och full
Uppblomstrar vår'n ur natt och mull.

En sommarnattssyn.

Jag gick mig ut en aftonstund
Då vaktlarna begynte sjunga,
Och vinden drog i grönan lund,
Der alla fagra rosor unga,
 Dem våren födt,
 I hvitt och rödt,
Vid vägen så herrligt blomstra.

Det var så ljufligt till att gå
Och se de milda stjernor tindra,
Som ock på himlarunden blå
Den bleka midnattsiampän glindra,
 Hur i dess ljus
 Vid bäckens brus,
Små elfvorna dansen trådde.

Stor lust det var att se de små
Hur yra och glada de voro,
Hur lätt det gick, ej bröts ett strå,
Ty luftigt i ringen de foro;

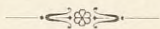
I daggen blott,
Der fram de gått,
De brustna perlorna lågo.

Med hänryckt fröjd jag harpan tog
Och satte mig inunder linden,
Och sången klang i sommarskog
Liksom en suck af aftonvinden,
Och elfvor små
De hörde på,
Ty sångarens ord dem glädde.

Min sång var om den fordna tid
Då kämpar än bebodde norden,
Ett väldigt slägte, som med strid
Drog härjande omkring på jorden,
Ty ständig strid
Var deras id
Och döden dem var en vinning.

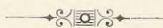
Jag sjöng också om Valhalls glans
Och om de fordna hednagudar
Hur deras rika minneskrans
Än blomstrar, och ännu ljudar
Här uti nord
Än månget ord
Om Oden, Thor och om Balder.

Men när jag sjöng om hvite Christ,
Hur han fördrifvit villans töcken,
Förstört de onda makters list
Och blombestrött vår lefnads öcken,
 Med strålgans log
 Då sol bak skog,
Och elfvorna ljudlöst svunno.

Höstqväde.

Hösten är kommen. Ängarna gulna,
Träden afskaka sitt vissnade hår
Och för dess vindar, kalla och kulna,
Förr rodnande rosen förbleknad nu står.
Sköflade äro de doftande riken,
Flyktadt har sommarens leende fröjd,
Tungt suckar vågen i skummande viken,
Hemskt brusar stormen i himmelens höjd.
Foglarna skynda med bäfvan att ila
Bort från den kalla, den stelnade pol,
Rastlöst de flyga och söka ej hvila
Förr'n under söderns glödande sol.
Och himlen, den fordom leende klara,
Se hur förmörkad och dyster han är,
Ej mer han skimrar af stjernornas skara,
Svart är den mantel af moln som han bär,
Tårar så strida han gjuter på jorden,
Liksom af sorg för att vintern är när. —
Ack, i den förr så herrliga norden
Allt om förgängelse vittne nu bär.

Höstsång.

Än ett år för våra fötter lagt
Vinterns drifva; vårens sköna prakt,
Sommar'ns ros har glödt derunder,
Men uti de glesa lunder
Rasar stormen nu med väldig makt,
Luftens sångare, så van att drilla,
Tiger stilla.

Och från molnhöljdt fäste solen ser
Mot den mörka öde jorden ner;
Himlastrålarna som falla
Kunna icke återkalla
Omkring nordens krets det lif, som ler,
Och den rikedom, som herrligt glöder
Uti söder.

Långsamt dagens mulna stunder gå,
Ängden sköflad, himmelen är grå,
Och när solen sjunker, svingar
Natten sig på svarta vingar,

Hvarpå stjernor glänsa då och då,
Och ur Brustna skyar månen skickar
Sorgsna blickar.

Dock, för mig må gerna vara höst,
Ty invid min hulda flickas bröst
Jag den rätta våren finner;
Ljuflikt hennes öga brinner,
Som en vårsång är mig hennes röst,
Och i hennes hjertas djup, det fromma,
Rosor blomma.

Vintern.

Den långa vinterqvällen
Från himlen sjunker ner;
Der borta öfver fjällen
Jag månen rulla ser,
Med klara silfverstrålar
Han blickar till vår jord,
Det granna norrsken målar
Den snöbetäckta nord.
Tyst sofver flodens bölja
Inunder isens band,
Och vinterns drifvor hölja
Den förr så gröna strand.
Ej foglars jubel klingar,
Och i den öde lund
Der dåna stormens vingar
I kolsvart midnattsstund;
Der förr så mången tärna
Af älskaren blef kysst,
Der blickar kallt en stjerna
Från himlen ned så tyst,

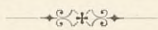
Och hvitklädd hvilar jorden
Betäckt af vinterns snö,
Dess kropp är graflagd vorden,
Men ej dess lif kan dö;
Ty snart skall våren komma,
Snart blickar vårsol ner,
Och då i hvarje blomma
Man sommarn återser.

Verldsförakt.

Hur tom tycks mig ej denna verld,
Som ändock hvimlar öfverallt
Af millioner väsens lif,
Hur fattig med dess rikedom,
Hur färglös med dess falska flärd;
Hvad värma nämns är för mig kallt,
Bedraga är dess tidsfördrif,
Dess äras glans förrädiskt tom. —
Dock minns jag väl hur jag engång
Med fröjd mot denna verlden log,
I solglans höljdt jag lifvet såg,
Min framtid var af hoppet krönt;
Men lyckans ynnest var ej lång,
Dess granna sken mig grymt bedrog,
Och snart förintadt för mig låg
Hvad ädlast jag i lifvet rönt. —
Nu ensam jag min bana går,
En vän ej varmt mitt frusna bröst,

Derför jag ler åt all min nöd,
Och ödet mer ej på mig rår;
Ty se, än eger jag en tröst,
En allvarsam — som heter död.

Fridsröst.

Kallt och öde tycks dig lifvet,
Hvarje hopp, som blef dig gifvet,
Flyktat har sin kos;
Hvarje fröjd ditt hjerta glädde,
Som i ljus din lefnad klädde,
Vissnat som en ros.

Som en ros för höstens ilar
Bryts och faller ned och hvilar
Under vinterns snö,
Så hon bröts af plågans ormar,
Så hon föll för dödens stormar,
Hon, ditt hjertas mö;

Och utaf de fordna vänner
Ingen mera nu dig känner,
Ensam står du nu;
Men ej böjs du utaf detta,
Ty än fattar du det rätta,
Och hvad rätt gör du:

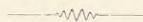
Rätt att vänners glömska glömma,
Hjertats minnen troget gömma
Uti hjertat än.
Ej förtvifla utan hoppas!
Hvad här faller, åter knoppas
Uti himmelen.

Slut den sorgsna till ditt hjerta,
Du, sjelf qvald af bitter smärta,
Du kan skänka tröst;
Ty den yra fröjden glömmes
Lätt, att mången like gömmer
Oro i sitt bröst.

Allt hvad ädelt är du göre:
Vilsekomna rätt du före,
Bjud din ovän frid;
Ej att hämnas skall dig båta,
Men att älska och förlåta
Vare det din strid.

Om det rätta så du öfvar,
Lifvets motgång blott dig pröfvar,
Kan ej böja dig.
När till slut din lefnad skridit,
Som en dimma hvad du lidit
Då skall skingra sig;

Men det ädla, som du handlar,
Då din lefnadsqväll förvandlar
Uti ljus och frid,
Och förlöst ur jordebanden
Svingar glad och fri sig anden
Öfver rum och tid.

Den öfvergifne.

*Nu är det slut: det sista bladet föll
Ifrån min vårfröjds sköna blomsterkrona.*

Nicander.

Nu är det gjordt. — Ej världen mer mig dårar
Se'n ödet grymt mitt hjertas hopp bedrog,
Förgäfves blomstra för mig jordens vårar
Alltse'n min blomma vissnade och dog —
För mig hon dog — men vid en annans hjerta
Hon blomstrar än med oförändrad glans.
Mitt glada hopp är nu förbytt i smärta,
Jag sökte sällhet, sorg för mig blott fanns;
Men dock, i sången vill jag icke klaga,
Förtälja blott min lefnads blomstersaga.

När först jag trädde ut ur barndomsåren,
All världen ljus och herrlig för mig låg,
Och med en blick, ej skynd af sorgetåren,
I allt som omgaf mig jag kärlek såg.
Guds kärlek innerligt och varmt mig rörde,

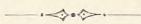
I allt hans verk den log så mildt mot mig.
I vindens sus jag anderöster hörde,
Och uti strålgans himlen hvälfde sig,
I menskohjertat fann jag kärlek bodde,
Och allt det bästa jag om menskan trodde

Och fram jag gick uppå en törnfri bana,
Ty ungdomshoppet stundens nöd betog,
En dunkel framtid lät mig fröjder ana,
Och sorgens suck uti sin födsel dog.
Ännu der bodde oskuld i mitt hjerta,
Än kände jag ej världens svek och strid,
Och så förflöt i lugn, förutan smärta,
Liksom en ljuflig dröm min ungdomstid,
En solfull tid, som aldrig vänder åter,
»Och hvilkens mistning evigt jag begråter».

Men så uti mitt bröst sig plötsligt rörde
En känsla underbar, men ack så säll.
Min själ blef varm, med ljusning jag då hörde
En hoppets stämma i mitt ringa tjäll;
Mer klar än förr steg solen på det höga
Och jorden låg för mig ett Eden lik.
Af hjertats låga flammade mitt öga,
Väl var jag fattig, ack! men dock så rik,
Ja, rik på kärlek, detta himlens under,
Som lyser upp vår lefnads mörka stunder.

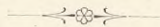
Här dröj hos mig du trogna, ljufva minne,
Besvärj de dystra andarna att fly,
Låt än engång för mitt bedragna sinne
Min kärleks sköna morgonrodnad gry; —
Men nej, dess dag förgått och natten stundar,
Den natt, der inga stjernor lysa mig,
Hvars måne stirrar matt på öde lundar,
Och hvarest endast mörker röjer sig,
Der stormen tjuter, sorgsna minnet klagar
»Vid tanken på de flydda solskensdagar».

Jag drömde om en jordisk kärleks himmel,
Men ack, den herrliga jag aldrig hann.
Nu står jag ensam, och i världens hvimmel
Finns ej ett bröst, der jag mig luta kan.
Hon, som jag älskar än med själens värma,
Som gaf mig hopp, en ann' sitt hjerta gaf;
Må hon sig lycklig sällhetsmålet närma,
Min lycka är förspild, och till min graf
Jag längtar nu, men långsamt tiden skrider,
Och döden kommer sent, när hjertat lider.

Upp att verka.

Upp att verka, menska, för det sköna,
För det rätta drag ditt skarpa svärd,
Strid mot verdens falskhet, lögn och flärd,
Lär din like att det ädla röna;
Kasta afund från ditt hjerta bort,
Egennyttans blindhet låt den fara,
Låt din tunga sanning blott förklara —
Upp att verka, vet din dag är kort.

Hoppet.

Tro ej hoppet, med leende mund
Det hviskar så falskt i ditt öra,
Dess gyckelbilder de skimra en stund,
Men vinden dem sedan bortföra.
Väl är det herrligt, väl är det skönt
Att bo i dess susande lunder,
Der rosen doftar bland sommargrönt
Och foglar lofsjunga dess under;
Men hösten kommer och trädens blad
Kringyra vissnade på öde stranden,
Och fogeln, som så ljuffigt qvad,
Med bäfvan flyr till öckensanden,
Och blomman, som du bröt så glad,
Se, hon vissnar bort i handen,
Och af dess purpurfägring har
Du blott nakna törnet kvar.

Längtan.

Min strid är slutad — väl mig, allt är öfver,
Mot döden blickar jag med stilla mod,
Ty snart han kommer och mitt hjerta söfver
Uti en sömn, så stilla och så god.

Ett jordiskt hopp ej mer min ande binder
Här vid det låga grusets dunkla hem,
Ty när jag skådar himlaljusens tinder
Af längtan grips jag, längtan upp till dem.

Ja snart skall anden sina vingar lyfta,
Och stoftets kedjor skola brista då,
Och mot den höjd, dit tankarna nu syfta,
Skall han sig svinga mot det höga blå.

Ack jordens fröjder jag så lätt försakar,
De gifva icke hvad min själ begär,
Ty blott engång man ljusets källa smakar,
All jordisk glädje intet, intet är.

Med hänryckt fröjd jag skådar upp från jorden
Mot andars hem, der englar vinka mig,
Af himlens språk jag re'n förnimmer orden,
Af salig tjusning vidgar bröstet sig.

Ja, brist mitt hjerta, slockna du, o öga,
För jordens ljud nu dig, o öra, slut;
Ty jag har känt och sett och hört, men föga
Jag verkligt fann — nu har jag kämpat ut.

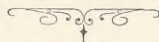
I konstens land.

Var stark, min ande, icke lifvets möda
Skall trycka dig till låga gruset neder,
Ej dagens sträfvande, som andra leder,
Förmå din rena himla-adel döda.

Må flickan le, må festpokalen glöda
Af purpradt vin. — I tomma nöjen, eder
Jag fast föraktar, ty för mig bereder
Blott konsten fröjder, som af sällhet flöda.

O konst, uti ditt land, det varma ljusa,
Der blommor dofta, silfverkällor strömma,
Låt mig få bo och tro mig lycklig vara;

Med sång och kärlek skulle jag mig tjusa,
Om himmelsk salighet jag skulle drömma
Och själen sig på skaldens språk förklara.

Enslingen.

En aftonstund jag tankfull satt,
Såg solen sjunka ned,
Mitt hjerta, nyss så hoppfullt gladt,
Af sorg och oro sved.

Jag tänkte på de flydda dar,
Den gyllne glada tid,
Då än min lefnad solfull var,
Och hjertat egde frid;

Då jag intill mitt trogna bröst
En älskad flicka slöt,
Och kärlek svor mig hennes röst,
Svor tår'n ur ögat flöt.

Det var en tid af lust och fröjd,
Som då emot mig log,
Och glad jag stod på hoppets höjd,
Då hon mig grymt bedrog.

Och från den stund, den bittra stund,
Då hon min kärlek svek,
Blef ensam jag på jordens rund,
All glädje från mig vek.

Så mindes och så tänkte jag,
Der jag så ensam satt.
Med solen sjönk den gyllne dag,
Och rundt kring mig blef natt.

Jag sade då: »O, natt, du är
Så lik min lefnad nu,
En hoppets stjerna den ej bär,
Den är så mörk som du.»

Mot himlen hof jag ögat då,
Såg ljusen blinka fram,
Och såg hur i det djupa blå
Den klara månen sam.

Med dämpad sorg jag ropte då:
»O Fader! du som satt
Millioner stjernor i det blå
Att lysa jordens natt;

Visst har du nog en stjerna blid,
Hvars ljus kan tränga ner

I menskans bröst och bringa frid,
Der hopplöshet sig ter;

O, låt den stjernans milda sken
Kringflöda ock mitt bo,
Låt själen bli från sorger ren
Och vagga den till ro.»

Blomman.

O, blomma skön, i jorden nyss
Du låg i dvalans häkte,
Men våren kom och med en kyss
Han dig ur slummern väckte.

Och glad ur gruset stod du opp,
Stod fram så skön i dagen,
Och ur den afundsjuke knopp
Utvecklade behagen.

När morgonsolen strålade
Ifrån det blåa höga,
Då log du glad och darrande
Med tårar i ditt öga.

Men hösten kommer hotfull nu,
Din lifskraft börjar stanna,
Och emot jorden sänker du
Din nu förblekta panna.

Och snart när stormen brusar fram
Lik dödens hemska engel,
Han bryter då den starka stam
Liksom din späda stängel.

Men ej det sköna kan bortdö,
Derföre gläds, o blomma;
Ty snart skall det begrafda frö
Som mognad ros uppkomma.

En lifvets dröm.

Om jag som andra mig hade en flicka,
Som höll utaf hela sitt hjerta mig kär,
Skulle jag kunna så glad kring mig blicka
Och till min älskade hviska så här:

Ack, om jag vore en strålande stjerna,
Som på den djupblåa himmelen satt,
Skulle dig ensam jag söka, o Tärna!
Längtansfullt blickande till dig hvar natt.

Och om jag vore en doftande blomma,
Ren såsom snö och som solstrålen varm,
Fick jag kanhända, du älskade fromma,
Hvila med fröjd vid din klappande barm.

Men om jag vore en spegelklar källa,
Visst du mig rörde med läpparna då;
Ack, utaf tjusning jag skulle då svälla,
Min fröjd de tonande böljorna slå.

Vore jag såsom den vingade fjärl,
Hvilken i solglansen fladdrar kring dig,
Skulle jag ock utur blommornas käril
Fånga dess stoft att strö ut på din stig.

Men om jag vore en fogel i lunden,
Sjunga jag skulle om kärlek och fröjd,
Då stjernorna gnistra på himlarunden,
Då solen bestrålar dalar och höjd.

Vore jag en af de vindar som kryssa
Glada kring dig, fick jag smeka din kind,
Svalka din panna och lockarna kyssa,
Dö i din suck; o, du lyckliga vind.

* * *

Men utaf allt jag dock helst ville vara
Din själs förtrogna och ditt hjertas vän,
Skönt skulle lifvets solskensdagar fara
Förbi vår syn, men vända om igen.

Då skulle dina ögon för mig vara
Två strålar, lysande af himmelsk glans,

Som göra lifvets stigar mera klara
Än dagens sol och nattens stjernekrans.

Din röst, den ljufva, blefve för mig sången,
Som klinga skulle uti lifvets dal,
Dess milda toner skulle lösa fången,
Som suckar nu inunder orons qval.

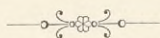
Och ur min lefnads friska, klara källa
Jag skulle dricka mod och kraft och fröjd,
Och hoppet skulle ej den vingen fälla,
Som lyfte mig mot önskad lyckas höjd.

När jordens blomster vissna på sin stängel
Och emot himlen blicka upp och dö,
Din kärlek skulle då, en fridens engel,
Uppå min stig mer sköna blommor strö.

Då skulle du bortfläkta från min panna
All mödans svett, all sorg ifrån min själ,
Och i vår hydda frid och sällhet stanna
Och följa oss till aftonens farväl.

* * *

Dock, bort o dröm om sällhet och om lycka,
Bort falska tro, som verklighet ej har —
Väl hoppets ros jag kan ur hjertat rycka,
Men sagnans törne sitter ändå kvar.

Vid ett årsskifte.

Du flyktade tid med ditt minne
Af dagar och stunder, som voro
Båd' glada och fulla af oro,
Ack, djupt i vårt hjerta och sinne
Förvara vi städse din bild.

Så snart du din bana beträdde,
Då såg du väl högt från din himmel,
Så mången bland människors hvimmel,
Som stolt sig åt lifvet då glädde,
Men nu ifrån lifvet är skild.

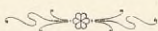
De band, hvilka kärleken knutit,
Dem såg du bestå eller brista,
Såg hjertat, det sörjande, mista
All fröjd af den dag, som förflutit,
Allt hopp af den stunden som kom.

Men ock såg du tröstande ila
En engel från himmelska ljuset,

Som bragte Guds frid ned till gruset,
Kom qvalfulla själen att hvila,
Och vände välsignande om.

För mången, hvars krossade hjerta
Var sköfladt på glädjen och friden,
Och önskade bortgå ur tiden,
Har mildt du förjagat hvar smärta
Och helat det blödande sår.

För dag, som i ro har förflutit,
För lugnet, som blifvit oss gifvet,
Som ock för hvar glädje i lifvet,
Som vi utan ånger ha' njutit,
Vårt tack utaf hjertat du får.

Till komministern Erik Åkerstein.

Den 2 Juni 1849.

Få de äro, dessa ärans män,
Som med trygghet vandra här i tiden
Och som på den dag, som är förliden,
Kunna lugnt och tacksamt blicka än.
Du det kan, ty du har städse varit
Nödens hjälpare och sorgsnas tröst,
Himlens sanning tolkat har din röst,
Och du vägledt dem som vilse farit.

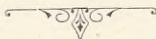
Mildt och vänligt, som din egen själ,
Har du nådens budskap, frid och helsning,
Till det fallna menskoslägtets frälsning,
Oss förkunnat till vårt sanna väl;
Men med all den kraft, som anden gifver,
Syndarn ur hans sömn du uppväckt har. —
Du, som för din hjord en herde var,
Som en fader för oss städse blifver.

Och uti ditt eget lugna tjäll,
Fjerran ifrån stormarna och striden,

Finner du den ljufva rätta friden,
Som så mildt förgyller lifvets qväll.
Huslig lycka skönt derinne blommar,
Lockar trötte vandraren dit in,
Och invid en härd, så glad som din,
Tror han på en flyktad Edens sommar.

Blicka kring dig: ute är det vår,
Inne hopp och frid och fröjd och gamman,
Och från dem dig känna, allesamman,
Nu en enda hjertlig önskan går:
Den, att sällhet måtte följa spåren,
Der du framgår mot en okänd tid,
Och att månet solhvarf fullt af frid
Ån få räkna till de sexti åren ¹⁾.

¹⁾ Å. var vid sin död nära 85 år gammal.

Till Carl Leczinsky.

Efter genomläsningen af hans "Midsommarsbilder".

Broder! säkert steg engång till jorden
Sångens engel ned,
Lärde dig att sjunga ljufva orden,
Gaf dig hjertat med.

Ty din sång, den allvarsamma varma,
Värmer frusen själ,
Hviskar som en engel till den arma
Om ett högre väl.

Och slår an de djupt förstämnda strängar
Uti såradt bröst,
Bjuder tviflarn hoppets blomstersängar,
Skänker sorgen tröst.

Hjertats känslor, hjertats hopp och strider
Väl du dem förstår,
Och med den, som tröstlös är och lider,
Fäller du din tår.

Är du åter i de gladas gille,
O, hur glad du är,
Klara blixtrar, träffande, ditt snille
Sprider kring sig der.

När den klingar då din lätta lyra
Stiger glädjen ner
Och berusad af din sång, din yra
Mörke grubblarn ler.

Sjung, o broder! sjung de djupa toner,
Sjung dem för vår verld,
Och när anden flyr till högre zoner
Sjung din himmelsfärd.

Till Fru Ulla Luthander.

(Afsjüngos vid en middag på Säfstaholm, som Hans Excellens, Grefve
Trolle Bonde gaf för henne på hennes 82:dra födelsedag
d. 17 Sept. 1853 1.)

Vi bjuda dig en blomsterkrans
Att pryda silfverhåren,
Då minnet strör sin milda glans
På ett och åtti åren.
Hur mången sorg, hur mången fröjd
Har du ej haft att skåda,
Men du var glad och du var nöjd
Och lät Allfader råda.

Och måtte han än skänka dig
Mång glädjedag att njuta,
Och lifvets sol än öfver dig
Sin sommarvärme gjuta,
Så att vi ännu mången gång
Få oss med glädje samla,
För att med blommor och med sång
Få helsa dig, du gamla.

1) Hon afled 1865 nära 92 års ålder.

Från ett af tornen å studentföreningens
hus i Lund.

Högst upp på tornets tinnar trädde jag
Ur trappans mörker i en herrlig dag,
Ty i det blå, omätliga och höga
Sågs dagens drottning, himlens klara öga,
Kring nejden breda ut ett haf af ljus,
Och under mig jag hörde vindens sus,
Der den drog fram i Lundagårdens kroner
Med återklang af eolsharpans toner,
Och i sitt enkla, höga majestät,
Höjdt öfver dagens sorl och menskors fjät,
Stod templet der och koppartäckta runden
Sköt som ett jätteverk utöfver lunden,
Der förr Tegnér uti sin blomstringsdar
Sin Axel och sin Frithiof diktat har.
Men såg jag åter öfver stad och land,
Låg skogen fjerran som en mörkblå rand,
Liksom en ram kring taflan af den sköna,
Den rika slätten, der på kullar gröna,
Bland gyllne åkrar, hvita tempel stå

Med spiror pekande mot himlen blå,
Men hän i vester syntes Sundets vågor,
Bestrålade af solens middagslågor,
Och liksom stigande ur hafvets fann
Låg der bakom det glada Köpenhamn.

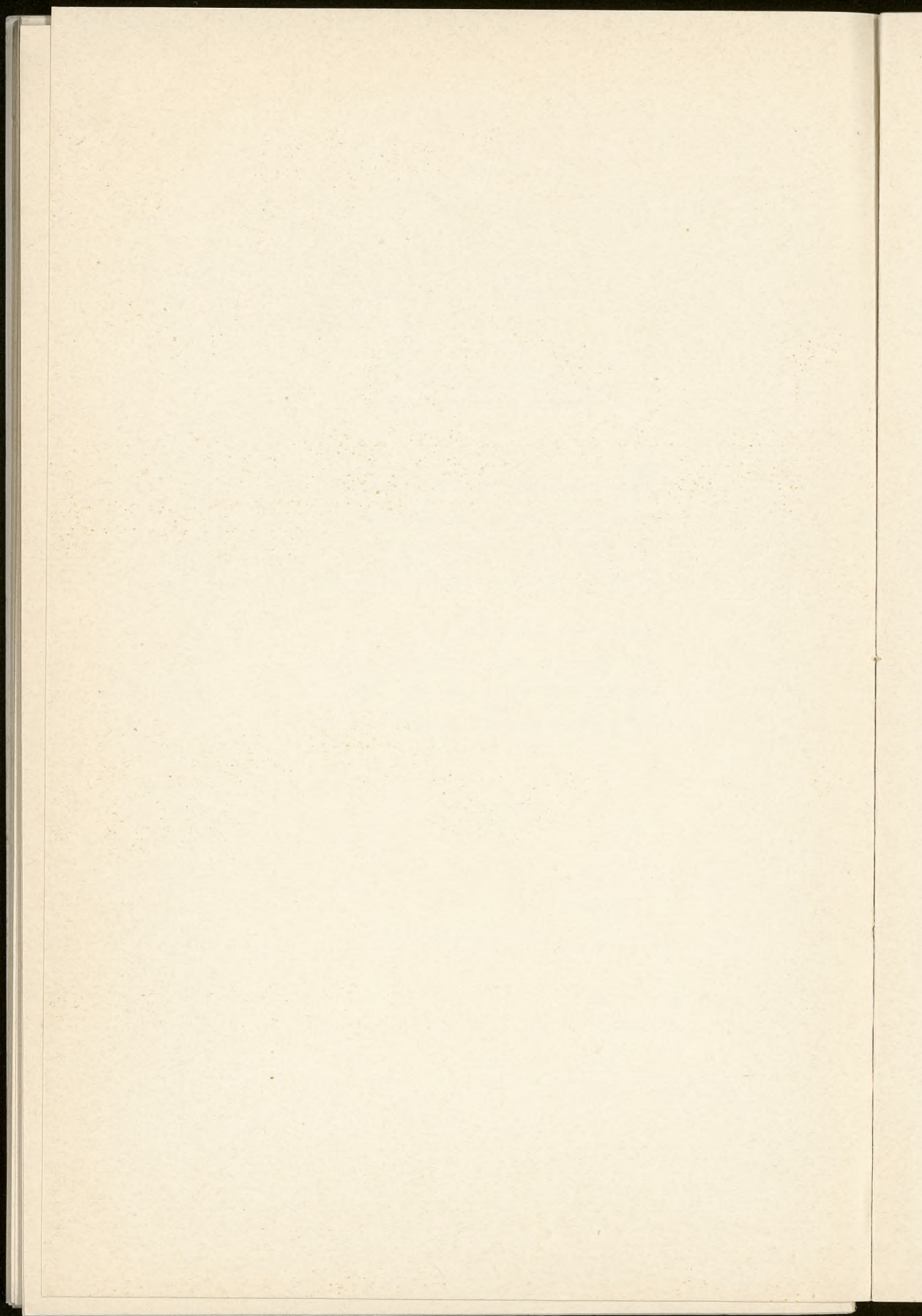
I en flickas minnesbok.

Skrifven i en hennes väninnas namn.

När någongång du blicken sänker
På minnen räddade ur tidens haf,
Och uppå flydda dagar tänker,
Så tänk uppå den vän dig detta gaf.

Snabbt flyr det ljufva här i lifvet,
Men fäster trofast uti minnet sig,
Och så, fast skilda, blef mig gifvet
Att i min hågkomst ständigt ega dig.

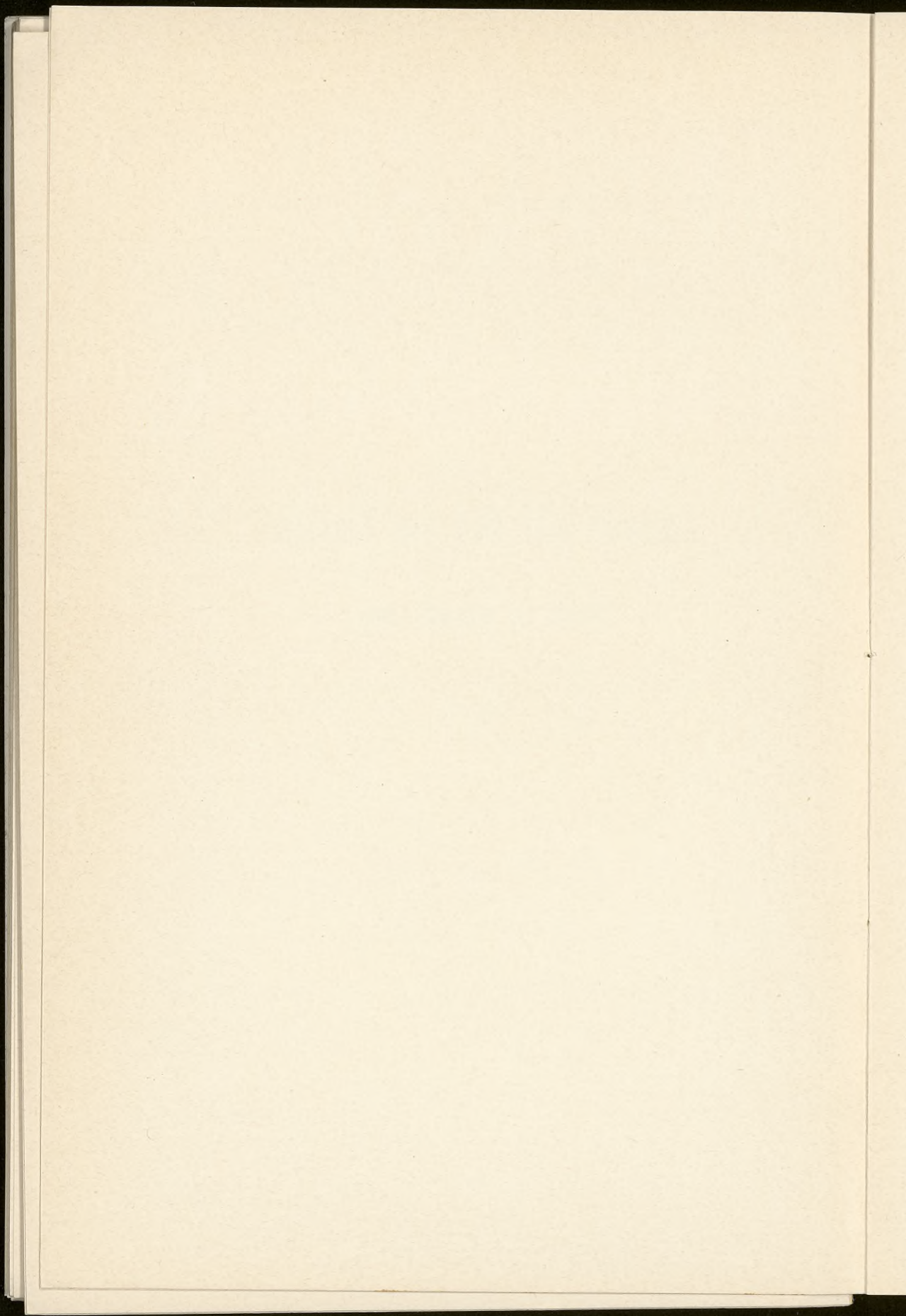

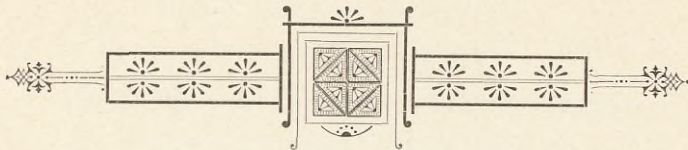

Sånger till och om Emilie.

Också en lefnadssaga.

Till Emilie den 11 Oktober 1844.

Kom, minne, kom! förtälj den ljuftva sagan,
Den dunkla, kära från vår barndomstid,
Då hjertat än ej höjde någon klagan
Och uti själen bodde fröjd och frid,
Drag fram en bild från glada ungdomsåren,
Som mäktig är att göra själen fri,
Och hviskar se'n, som vindarna om våren,
Hur tiden flytt med allt sitt trolleri.

MINNET:

Engång när hösten drog
Utöfver kulen nord
Och vårens blomma dog
Och blef igen till jord,
Då stod en blomma fram i dagen,
Omhuldad ömt utaf behagen.

Vid Kolsnarns väna strand
Hon växte glad och from,
Och hvad af himlens hand
I hjertats helgedom
Hon mottog hit, det yppigt svälde,
Ty ren dess hjertas källa qvälde.

Fast jorden ofta se'n
Betäckts af hvita snön,
Så står den blomman än
I purpurfägring skön
Och vaggar glad sin höga krona,
Hvaröfver fridens englar throna.

*

Förtälj oss äfven, milda hopp, som svingar
Mot himlen dig på rosenröda vingar,
Om tid som kommer, mulen eller klar,
Vårt ödes gåta gör oss uppenbar;
Ty du så vänligt kan oss mildrikt leda
Igenom tidens mörker, villans dal,
Och under orons stunder ömt oss freda
Samt djuft försötma smärtornas pokal.

HOPPET:

Väl sjunger jag ofta om kommande fröjder
Och vinkar till länder, som herrliga stå
Med klingande bäckar och solglänsta höjder,
Med grönskande lundar, der foglarna slå;
Väl glad från hvar själ vill jag sorgen fördrifva
Och bringa till jordlifvets hyddor min tröst,
Om sanning och allvar hos menskan skall blifva,
Om trohet och lugn skola bo i hvart bröst;
 Men blott de fromma sinnen,
 Som ega rena minnen,
Med glädje lyssna till min röst.

Minns *tron* är det första, hon tryggt dig ledsagar
När lifvet omtöcknas af mörker och natt,
Hon klart för dig tyder de himmelska lagar,
Och vakar hos dig när ditt öga blir matt,
Och löper till ända din jordiska bana,
Då fattar hon vänligt din kallnade hand
Och visar dig då hvad blott tankarna ana,
Och leder dig hem till ditt fädernesland.

Och jag är det andra. Mig redan du känner,
Från vaggan jag följt dig och följer dig än,
Och bland dina trofasta, skyddande vänner,
Ack, alltid skall *hoppet* du känna igen.

På framtidens förlåt för dig vill jag teckna
De skönaste färger och bilder jag har,
Men om också dessa engång skulle blekna,
Så vet då att *kärleken* ännu är kvar.

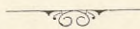
* * *

Om dessa du i hjertat bär,
De följa dig mot okänd tid,
Och om du blir som du nu är,
Så blir din lefnad ljus och frid.

Och ljus och frid du sprider då
Omkring dig hvart du går,
Och då först lifvet liknas må
Allt vid en herrlig vår.

Men skulle stormen brusa fram
Mörk, hotande och vred,
Så vet, han bryter ekens stam,
Men stör ej blommans fred.

Le därför lugn åt stormens hot,
Du unga höga själ,
Och tag min varma önskan mot:
Lef alltid — alltid väl!

En blick i mitt hjerta.

1845 i April.

Licka! fåfängt i mitt hjertas gömma
Söker jag den frid min själ begär,
Fåfängt söker jag din bild att glömma,
Men alltmer han framstår ljus och skär;
När jag ser dig ljufva känslor strömma
I mitt bröst, jag vet ej hvad det är,
Och när din stämma ljuder i mitt öra
Jag tycker mig en andehviskning höra.

Se, omkring dig är en trollkrets dragen,
Som med tjusning mina sinnen slår,
Och der står du, krönt utaf behagen,
Lik en blomma uti nyfödd vår.
Jag af stum hänryckning är betagen
Hvarje gång jag dig betrakta får,
Och för din blick jag hvarje qual förglömmar —
Du är det ideal hvarom jag drömmer.

Men det skönaste af allt, ditt hjerta,
Min beundran jag med glädje ger,

Ty så ädelt uti sorg och smärta
Och vid likars jemmer det sig ter;
Skön mig tyckes skuldbelastad Hertha
När ett ädelt hjertas verk jag ser,
Så ljuft det är att lidande hugsvala
Och fridens ord i stormig tid uttala.

Nu jag vet — den längtan, som mig bränner,
Och den åtrå, som min själ betar,
Denna ljufva oro, som jag känner,
Detta hopp, som gör min lefnad klar,
Allt mig säger att ibland de vänner,
Dem, du goda, dig förvärfvat har,
Jag ock bör räknas fast jag synes ringa,
Ty hjertats kraf ej någon kan betvinga.

Hör, i kärlek är jag visst den största
Utaf vänner, som tillhöra dig,
Ty ifrån det ögonblick, det första,
Jag dig ljufva såg, du egde mig;
Nu min kärleks djupa känslor törsta,
Längta att få vederqvicka sig.
Först vid din sida, goda, ädla qvinna,
Skall jag min lefnads rätta lycka finna.

Tyst mitt hjerta — än du måste bida,
Mången pröfning nog dig återstår;

För att vinna frid man måste strida,
Glädjen ler inunder smärtans tår.
Ljuft det är att kämpa och att lida,
Blott vårt hjerta en gång hoppas får;
Hopp heter lifvets milda klara stjerna,
Säg, får jag följa den, du hulda tärna?

Snart är lifvets rosentid förgången,
Mer han lofvar än han mäktar ge,
Men jag vill dock hoppas och i sängen
Sjunga ut »min vällust och mitt ve»,
Och mot glädjestunden, liksom fången,
Med en hoppfull längtan vill jag se,
Med lugn bekämpa hvarje jordisk smärta
Och blifva värdig hoppets mål i ditt hjerta.

Framtidsdröm.

1845 Maj.

Hur skall på jordens maktlösa språk jag tolka den
känsla

Utaf oro och fröjd, af glädje och smärta, som uppstod
Uti mitt hjertas djup, det outgrundliga hjertat.

När jag dig, älskade, såg, och då jag trodde mig fatta
Hela ditt väsens lif, der du stod för mitt sökande öga,
Skön som i helgonens dröm, en uppenbarelsens engel
Sänd till jorden hit ned att stilla det klappande
hjertats

Vilda oroliga slag, att skänka det himmelens glädje.
Och när jag såg din oskuld, så ren som det leende
barnets,

Fann att din själ var öppen för allt, som är ädelt
och herrligt,

Och derjemte så from, som en af de heligas böner,
O, då kände jag först den rätta kärleken vakna
Uti mitt suckande bröst, som dittills sökt, fast för-
gäfves.

Se'n uti hjertat brinner en eld, som ej tiden kan
släcka,

Värmande flamma han skall, när ödet med isiga
händer

Griper i lefnaden in och vill förstöra min lycka,
Tröstande lysa han skall i smärtans och stridernas
mörker.

Ack, kanhända en gång, när framtidens skymmande
dimma

Skingrar sig mer och mer för lyckans spelande vindar,
Vågar jag bjuda min hand. Säg, vill du, älskvärda
tärna,

Vandra med mig uppå lefnadens stråt? Hur ljuft vid
din sida

Skulle ej tiderna fly, hur behaglig blefve ej vägen.

Ack, då finge jag ju, o, ljufva lycksaliga tanke,
Sluta dig tätt till mitt bröst och känna ditt älskande
hjerta

Slå mot mitt hjerta så varmt och finna en hälft till
min kärlek.

Och om än sorgerna skulle ibland vår sällhet besöka,
Se, då finge jag ju ifrån dina blomstrande kinder
Kyssa de himmelska perlorna bort och se hur ånyo
Utaf glädje och frid ditt öga strålade åter,
Likasom solen bland skingrade moln framglänsar så
herrlig,

Och från min själ fördrifva du skall de mörka ge-
stalter,

Som under livvets vexlande strid der hotande gästa,

Men för din milda blick, för din ljufva och tröstande
stämma

Flykta de skola med hast, som nattens kyliga töcken
Flyr för solens värmande eld, för den susande fläkten.
Ack, uti hoppets tjusande verld jag lefver så lycklig,
Ty jag tror att en gång den gyllende dagen skall
randas,

Då, hvad jag önskar nu, skall i lefvande verklighet
bytas.

Och när löftets eld engång i ditt strålande öga
Jag mig tyckte att se, då blef det så varmt omkring
hjertat,

Tanken förirrade sig i ljuft hänryckande drömmar,
Och utaf sällhet och fröjd jag log mot en kommande
framtid,

Hvilken än syns mig så skön, så strålande, herrlig
och solfull —

Svik ej mitt troende hopp, du goda, du älskade flicka!

Vid 1845 års slut.

Tiden ilar, än ett år
Ned till evig hvila går,
Som en ström det har framrunnit,
Som en dröm det har försvunnit;
Minnet, minnet blott är kvar
Utaf allt som varit har.

Fram på livvets dunkla stig
Har det också framryckt mig,
Tjusat mig med gyllne drömmar,
Men med hån, som icke ömmar,
Har det ryckt ur hjertat opp
Hoppets spåda rosenknopp.

Trogna minne! om en tid
Full af glädje, hopp och frid
Hviskar du uti mitt öra,
Men var tyst, jag kan ej höra
Talas om den flydda fröjd,
När jag under sorg är böjd.

O, far fort, du mulna tid,
Och var kort, du bittra strid,
Snart jag tror I ären öfver,
Snart också jag ro behöfver,
Men en stilla ostörd ro
Uti grafvens tysta bo.

Ja, kanske när vårsol ler
Mot den mörka jorden ner,
Blickar hon på griftekullen,
Der mitt stoft göms uti mulden,
Ryckt ur dagens blida sken,
Obegrätet, bortglömdt re'n.

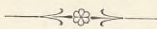
Ser och förstår du ej.

1846 i Januari.

O, Emilie! du ser hur rosen rymmer
Ifrån min kind, hur heta tåren skymmer
Den blick, som troget söker dig,
Som ser, hur i ditt milda, klara öga,
En bild af himmelen den ljusa, höga,
Din själ, den rena, röjer sig.

Men ej du ser mitt hjertas tysta strider,
Din tanke ej kan ana hvad jag lider,
Kan fatta hur jag älskar dig,
Och denna kärlek, denna hjertats flamma,
Som är så ljuf, men bitter med detsamma,
Den lefver, men ej dör med mig.

O, kunde du förstå mitt hjertas fråga
Och värmas af min kärleks milda låga,
Hur skön då skulle världen bli.
O, finge jag intill mitt bröst dig trycka,
En lefnad skulle blomstra, full af lycka,
För mig och dig, o, Emilie,

Vid 1846 års slut.

Så lång, så djup är icke nattens svärta,
Att icke sol'n med ljuset stiger opp,
Ej så betungande är sinnets smärta,
Att ej den lindras vid en skymt af hopp.
Till detta hopp förtröstansfullt man sluter
Det arma hjertat för att finna tröst,
Och hoppet värmer, lyser, gjuter
En stund af frid uti ett stormfullt bröst.

Jag ville glömma — dig jag ville glömma,
Men minnena de sväfvade kring mig
Och hviskade till mig med röster ömma
Om flydda dagar och om dig, om dig;
Jag ville glömma — slöt så till mitt öga
När natten ned till jorden sänkte sig,
Med natten kom ock drömmen från det höga,
Och uti drömmen såg jag åter dig.

Och vintern flydde, sippan log ur mullen
Och lärkan sjöng sin glada sång i sky,

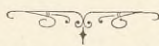
Och träden löfvades på ättekullen,
Och jorden stod så skön i vårdrägt ny;
Då gladdes du, då gladdes menskor alla,
Blott icke jag, det var ej vår för mig,
Och när jag hörde foglars jubel skalla,
Jag tänkte, o, jag ropade på dig.

Men ej du kom. Jag kunde icke bida;
När midnattssolen log uti vårt land,
Då satt jag åter, hulda, vid din sida,
Såg dig i ögat, tryckte så din hand.
Min hand den darrade, du det ej kände,
Mitt öga flammade, men ditt var kallt.
Du visste ej hur då mitt hjerta brände,
Mig syntes då att jag förlorat allt.

Men efterhand jag trodde mig få hoppas,
Då du så vänligt åter log mot mig,
Som då min kärlek började att knoppas,
När först jag lärde känna, älska dig.
Ack, dina ord de stillade min smärta,
Din blick mig återskänkte mod och hopp,
Med mera lugn då klappade mitt hjerta,
Och glädjens sol rann åter för mig opp.

Låt denna sol, vår lyckas sol, få stanna,
Klart skall hon lysa upp vår lefnads stig!

Blif min, och hvarje moln ifrån din panna
Jag skall fördrifva, och hvar sorg från dig.
Förent med mig, du skulle snart få röna,
Hur djup, hur ren min kärlek är och öm,
Och då vi skulle finna allt det sköna,
Som utgör målet för hvar livvets dröm.

Haf tröst.

Den 29 Mars 1847.

Nu är det vår,
Den ljufva tid är inne,
Den tid, som skänker mod och hopp och tröst,
Men tyst du går,
Så dystert är ditt sinne,
Du lider, stänger sorgen i ditt bröst.

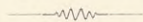
Uppå din kind
De fagra rosor blekna,
Och ögats blick, förr strålande, är matt.
Låt vårens vind
De rosor åter teckna
Och sjunk ej ned i qvalets hemska natt.

Finns ingen vän,
Som dela får din smärta,
Som kan få hviska dig ett tröstens ord?
Slut ej igen
Ditt rika, varma hjerta,
Din själ, en fångslad engel här på jord.

Ty livets qual
Som glädje måste delas,
Nog för sig sjelf ej någon menska är.
I stoftets dal
Hvart bittert sår kan helas,
Och efter sorg Gud lugn oss väl beskär.

Fastän du mig
Försköt och lät mig strida
En själens kamp, så smärtande och hård,
Jag älskar dig
Och kan ej se dig lida,
Derför försmå ej nu min trogna vård.

O, att jag tröst
Uti din själ fick gjuta,
Fick kyssa bort från kinden ögats tår,
Intill mitt bröst
Jag skulle ömt dig sluta,
Och se, *min* lycka skulle blifva *vår*.

Till Emilie.

Den 1 Januari 1848.

Der du hur ur tidens urna
Dagar efter dagar hvälfva,
Hur på lifvets bölja burna
Rastlöst fram vi ila sjelfva.

Fram emellan blomsterstränder,
Leende af vårens fågring,
Förs vi, sträcka våra händer
Efter denna sköna hägring;

Men den flyr oss. Af det sköna,
Yra lifvet här oss tjusar,
Flyktig glädje blott vi röna,
Ögonfägnad som berusar.

Men det *goda, ädla, sanna*,
Som består i lust och smärta,
Trycker ädelhet på panna,
Mod och tillförsigt i hjerta,

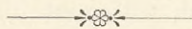
Det är tidens bästa gåfva,
Herrlig, god och ljuf att ega,
Intet kan mer hopp oss lofva,
Intet kan den öfverväga.

Ack, när *godhet* bor i hjertat,
Ädelhet i höga sinnet,
Sanning uti ögats glans,
Då blir lifvet icke smärtadt
Utaf stundens oro — minnet
Räcker då sin skönsta krans.

Och när du nu på årets första dag
Din blick på flydda tider kastar,
Säg, ser du ej hur minnet hastar,
Den kransen räcker dig, och ropar: tag!

Tag mot den, flicka! du förtjenar den;
Dock låt mig fläta deruti en blomma,
Viss att den ej af dig försmås, fastän
Så anspråkslös, det är min önskan fromma:

Att lifvets sällhet må beskärd dig bli,
Frid i din själ och hopp uti ditt hjerta,
Då mister sorglig hågkomst all sin smärta,
Då blir du lycklig, goda Emilie!

Resignation.

Den ande, som är fången
I djupet af min själ,
Har sökt sin tröst i sången;
Men fann han den likväl?

Jag önskar det, vill bida
Och hoppas på en tid,
Då hjertat slutar lida
Och döden bringar frid.

Till dess med tåligt sinne,
Fast världen syns mig vrång,
Jag lefver i mitt minne
Och andas i min sång.

Min ungdoms sköna drömmar,
Mitt hjertas blomstervår
Med lifvet snart bortströmmar
Och lösas i en tår.

Men ingen tår skall falla
Uppå min glömda graf,
Och ingen återkalla
Min färd på livvets haf.

Ty här fanns intet hjerta,
Som kunde mitt förstå,
Derföre med min smärta
Jag måste ensam gå.

Men lika godt — jag menat
Med andra dock så väl,
Och ödets skärseld renat
Till tålmod min själ.

Du goda, du som känner,
Som hårdt ej dömer mig,
O, låt bland mina vänner
Mig främst få räkna dig.

När livvets afton sänker
Sin skugga öfver mig,
Ett ljus för mig dock blänker:
Det minnet är af dig.

Och när den så är inne
Till Fadrens hem min gång,

Som af din vän ett minne
Tag mot hans afskedssång.

Tack för den tid som farit,
Tack, goda Emilie!
Du, endast du, har varit
Min lefnads poesi.

Till Emilie på hennes födelsedag.

Den 11 Oktober 1848.

Allting förvandlas. Vårens blommor luta
På vissnad stängel emot jorden ner,
Sitt korta, sköna blomsterlif de sluta,
Ej sommarns vindar fladdra kring dem mer,
Ur lunden luftens sångare nu fara,
På ängen bleknar hoppets gröna färg,
Med mattadt sken, med brutna strålar bara
Nedblickar solen och dess syskonskara,
Och hösten thronar öfver dal och berg.

Så är det ock vårt korta lif på jorden:
En knopp, en blomma, sist en vissnad ros,
Ett stjernfall likt uti den höga nordnen,
En dunkel dröm, som flyktar snart sin kos;
Och när vid grafven, evighetens vagga,
Vi stå och blicka tänkande deri,
Då sjunker lifvet undan lik en fragga,
Och bleka minnen då omkring oss vagga
Ifrån en tid, som gick så fort förbi.

Men när vi stå på lifvets solskenshöjder,
Som du nu gör, hur skönt är det ej då,
Då hjertat helt kan njuta stundens fröjder,
Hur herrlig jorden, himmelen hur blå,
Hvad stjernor vinka från de ljusa landen,
Hvad ljufva sånger klinga kring oss då,
Hur gladt är sinnet, menskovänlig anden,
Till hjälp, till vänskap sträcka vi då handen,
Och för allt herrligt våra hjertan slå.

O, gläd dig fullt! I lifvets milda sommar
Du står ännu bland doft och purpurglans,
Se hoppets ros i fågning för dig blommar,
Och glädjens vindar ha kring dig sin dans.
Var glad, du hulda! låt ej sorgen fästa
Sin mörka boning i ditt rena bröst;
Nej, måtte der blott goda andar gästa
Och bringa dig sin gåfva, ack, den bästa,
Till ökad fröjd, »till mulna stunders tröst».

Och hvad du lidit — o, hvart menskligt hjerta
Igenom sorgens pröfning måste gå —
Försök att glömma, vet, ur hvarje smärta
En ny förhoppning spirar upp ändå,
Liksom när qvällen sjunker, träda sakta
De klara stjernor upp på himlens rund
Och blir allt fler, ju mer vi dem betrakta,

Och öfver oss med stilla frid de vakta
Då själen drömmer under ögats blund.

Hvarhelst du ser en likes hjerta blöda
Inunder glädjens smink, skänk honom tröst —
Ett vänligt ord kan djupa qvalen döda,
Kan sprida lugn uti ett stormfullt bröst.
Och skönt det är, ack, när vi kunna stamma
Hugsvalelsens och fridens milda ord,
Guds goda englar göra ju detsamma,
Och när i själ'n blott ädla känslor flamma,
Då ljusnar hon också, vår mörka jord,

O, må din skönsta dröm i sanning bytas,
Din lefnads dag bli strålande och säll,
Din lyckas kedja ej af ödet brytas,
Med saligt lugn han sjunke sent din qväll!
Må fridens englar dina vägar vakta
Och hoppet blombeströ din lefnads stig!
Då kan du glad en fåfäng verld betrakta,
Och på allt skönt och godt och ädelt akta —
Må Gud välsigna och beskydda dig!

När i din sällhet då engång du tänker
På alla dem, som höllo dig så kär,
Kanhända då en hägkomst du mig skänker,
Kanhända ock, att jag förgäten är.

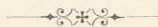
Men hur det blir — jag vet, jag kan ej glömma
Den tid då friden bodde i min själ,
Och denna tidens minnen vill jag gömma,
Och om ej lycklig, dock mig lycklig drömma,
Tills hjertat slutligt hviskar sitt farväl.

Djupt mörker.

Den 3 December 1849.

—
Ett graflagdt hopp, ett sorgligt minne —
Men dock, förtvifla ej, min själ,
Jag vet, jag mente redligt i mitt sinne
Och ville andras, som mitt eget väl.
Men lifvets öden, ack, du underbara,
Vi icke här förmätet klandra må,
Fastän vi icke kunna dem förklara,
Fastän Guds skickelser vi ej förstå.
Uti hans händer lägger jag min lycka,
Han skänker nog hugsvalelse till slut,
Och om för tungt mig smärtans bojor trycka,
Jag vet han släcker lifvets låga ut.

Klar dag.

Den 21 Oktober 1850.

Nyss var jag ensam, ingen vän
Mitt hjertas slag förstod,
Och solen kom, sjönk ned igen
Och dystert var mitt mod.
Förglömd utaf alla jag trodde mig då,
Jag önskade bort utur jordlifvet gå.

Kom så en vän, en trogen vän,
Säg mig i ögat in,
Med ljuflig röst, jag hör den än,
Hon sade, jag är din.
Så varmt blef mitt hjerta, så glad blef min håg,
Och allt från den stunden förändradt jag såg.

Och solen sken med ökad glans
I lifvets molnverld in,
Och hoppet knöt en blomsterkrans,
Och denna krans är min.
Liksom i en dröm det förflutna jag ser,
Och glad mot en strålande framtid jag ler.

Till henne.

Oktober 1850.

Fly, sorgsna minne, fly!
Du länge nog mig tryckt,
Nu är ditt välde lyckt
Och glädjens timmar gry.

Men ej den verdens fröjd,
Som tjusar sinnet blott,
Och som, när den förgått,
Gör själen nederböjd.

Den fröjd jag väntar mig,
Den är så full af frid;
Ty hjertat efter strid
Lugnt, tröstadt känner sig.

Mitt hjerta stridt till slut,
Och målet det var *du*,
O, låt i frid det nu
Hos dig få hvila ut.

Till Emilie den 1 Januari 1852
vid underrättelsen om Fröken Gabriela Oxenstiernas
död d. 30 Dec. 1851.

(Emilie vistades flere år på Skenäs hos Grefve Bengt Oxenstierna och hans Grefvinna Augusta Mannerheim, der hon uppfostrades tillsammans med deras dotter Gabriela. Grefve Oxenstierna dog hastigt af slag den 24 Sept. 1841.)

For-dom satt du glad och lycklig vid en annan härd,
Som då var dig lik ett Eden i en stormfull verld,
Och de goda, som der rådde, gáfvo dig sin vård,
Och du växte lik en blomma i en rosengård.

Vid din sida, lik en lilja, vacklande och blek,
Husets dotter, Gabriela, stod så mild och vek,
Slöt sig till dig, ty hon kände, att du väl förstod
Under orons stunder hviska henne tröst och mod.

Tacksam därför, sökte hennes goda, varma själ
Vedergälla all din vänskap; och din fröjd, ditt väl
Gladde henne som den lycka, hvaraf sjelf hon njöt,
Och en syster lik hon ofta till sitt bröst dig slöt.

Åren gingo, solskensdagen tog ett plötsligt slut,
När ett ädelt lifsljus släcktes af en stormil ut,
Då blef mörker — makan sörjde djupt sin make nu,
Gabriela grät sin fader, och en far grät du.

Goda flicka! då du måste skiljas ifrån dem,
Tomt och öde var nu deras förr så glada hem.
Bort de drogo; men du gladdes, då i sina bref
Hon, den goda, om sin helsa, om sin lycka skref.

Allt är ändradt. — Nyårsdagen, under glädjens ljud,
Kommer sorgens mörka helsning, kommer dödens bud,
Säger, att din vän är borta, löst ur jordens band
Och att du till afsked ej fick trycka hennes hand.

Gråt den döda, gråt med modren, som förlorat allt,
Och hvars lif nu blifvit, ack, så ödsligt, mörkt och
kallt,
Men du vet: den hädangångna ned från himmelen
Fridfullt blickar till sin moder, till sin trogna vän.

Till Emilie, första aftonen i vårt hem.

Den 15 Augusti 1852.

*"Jag vet en helsning, mera kär
Än, värld, hvad du kan ge:
Den heter frid — Guds frid det är,
Och derom vill jag be.
Dröj då, o frid, dröj i mitt tjäll!
Blif bästa vännen min;
Ty dagen skrider, det blir qväll
Och natten bryter in."*

Geijer.

Räck mig din hand, kom i min famn,
Tag mot min första helsning här,
Af jordens fröjd bär den ej namn,
Jag vet en helsning mera kär.

Den blickar som en stjerna ner
Bland tidens sorg och ve
Med himmelskt ljus, och skänker mer
Än, värld, hvad du kan ge.

Uti ditt hjerta anar du
Att, liksom förr af himlens här,

Den ned till jorden förs ännu,
Den heter frid, Guds frid det är.

Den är ett ljus uti vår själ,
Hvarvid vi kunna se,
En borgen för vårt lefnadsväl,
Och derom vill jag be.

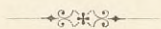
Så kom, o frid, dröj i vårt tjäll,
Långt bort från världens dån,
Gör dagen lugn, gör hvilan säll,
Och fly ej härifrån.

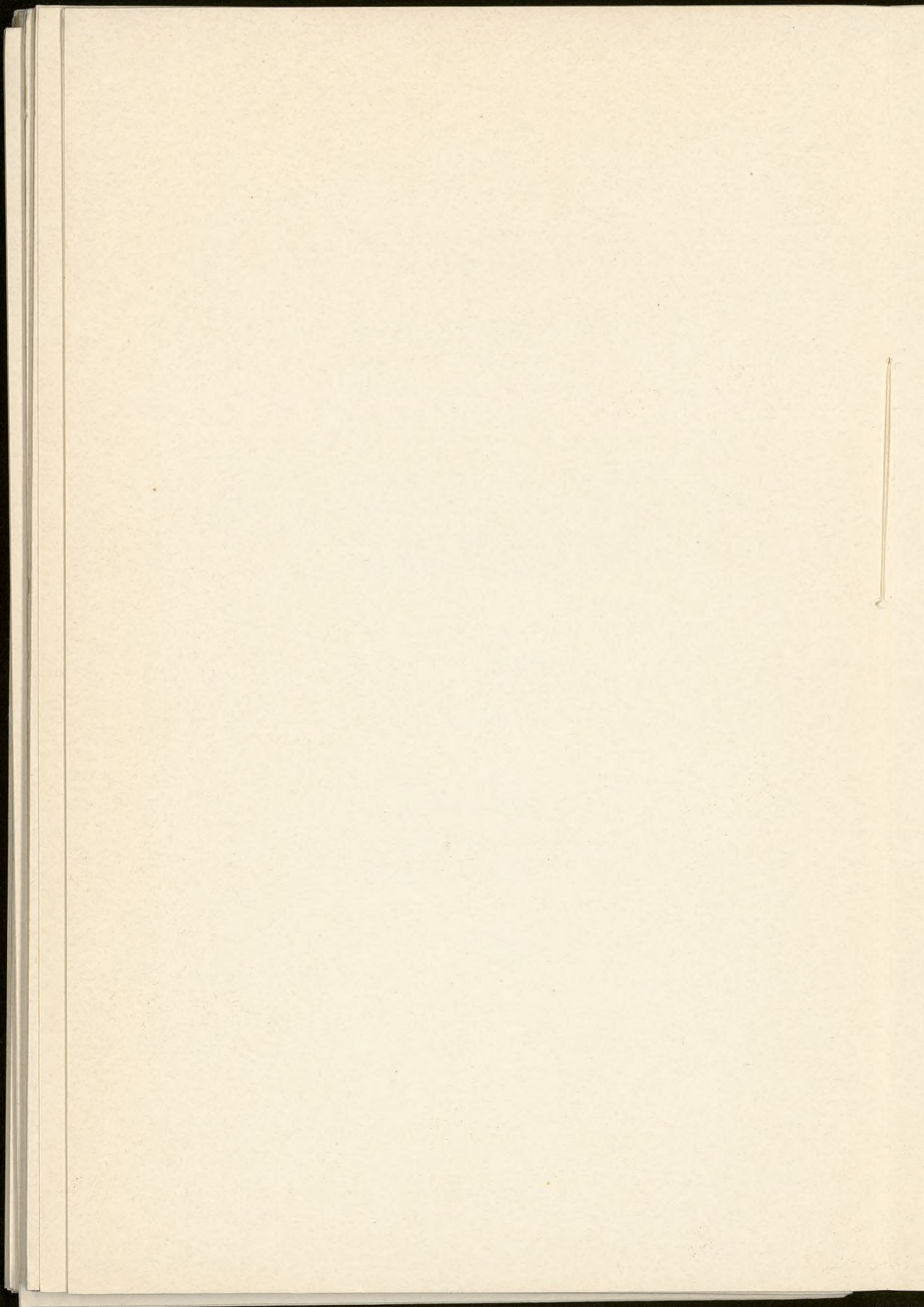
Och du, som skänkt mig tro och hand,
Med Herrans frid stig in.
Och på vår väg i mödans land
Blif bästa vännen min.

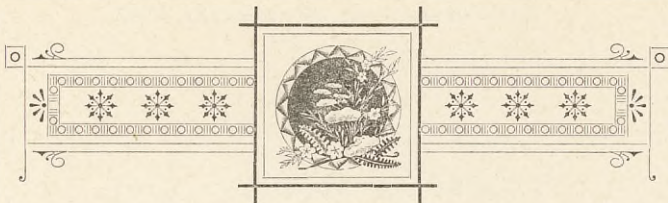
Så sänd, o Gud, uti vårt tjäll
All nåd och friden din,
Ty dagen skrider, det blir qväll
Och natten bryter in.

Öfversättningar.

Tröstesång.

Från Tyskan.

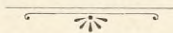
Hvi sörjer du?
Än några stunders pina,
Så helas såren dina
Och ögat blickar ljust och klart;
Då skall din fångna anda
Sig höja glad och landa
Uti sitt rätta hemland ju!
Hvi sörjer du?

Den store Gud,
Kring hvilken verldar sväfva,
Ser oss i gruset sträfva,
Och mildrar här vår lefnads sorg.
Han räknar ögats tårar;
Om något hjertat sårar,

Han sänder oss ett tröstens bud,
Den store Gud.

Förtvifla ej!
I fjerran ögat skicka,
Der tusen stjernor blicka.
Hur stort är ej din faders hus,
Der vid sitt bröst, det varma,
Han värmer oss. — Du arma,
Om hjertat blöder, gråt ej! — Nej,
Förtvifla ej! —

Efter S. A. Mahlmann.

Alis lära.

Från Tyskan.

Mot himlen höjs ditt längtansfulla öga,
Till stjernan flyger full af sorg din blick,
Liksom derofvan funnes hvad du väntar,
Liksom derofvan blomstrar hvad du sökt.

O, sorgsna hjerta, säg, hvar qväller lifvets källa?
Ej under stjernor, ej i himlarymden,
Ej på den krets, som solens glans förgyller —
Din himmel hvilar i ditt eget bröst.

Ditt inre är det, som till Gud dig höjer
Och till de rena andars sällskap för;
I hjertat blott din salighet når mognad,
Och denna verld, som hvälfver sig kring dig,
Bär färgerna utaf ditt inre sinne.

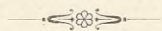
Den som af kärlek fattas, ser omkring sig kärlek,
Det fromma sinnet älskar att förlåta,

Ett hjerta utan frid bär sorgens börda,
Och den, hvars inre ej är helt, ser verlden styckad.

Ditt lefnadsskepp går fram. Så gladt på vägen
Det gungar dig och din förhoppning.
Dess styrman vare mod, och seglen lyckan fülle,
Och till kompass det må försigtigheten ega.
Och allt det sköna stunden bringar,
Hvad lifvets kärlek skänker dig,
Omfamna det, och ligg i stilla lugn,
Ett sorglöst barn på glädjens modersarmar.

Men om de mörka, vreda vågor brusa,
Om ingen hamn, dit du kan styra, röjer sig,
Och om i storm, som vildt din farkost slungar,
Ditt sista svaga ankar bräckes af —
Hvarpå vill du då i din nöd förtrösta?
På Gud allena — ack, hvar är din Gud?
Uti ditt bröst! O, himmelskt sälla själ,
Han är hos dig, du evigt är hos honom.

Efter S. A. Mahlmann.

Vid Rauch's grafvård öfver Drottning
Louise af Preussen.

Från Tyskan.

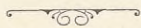
Du slumrar ljuft! De blida dragen kalla
Din lefnads sköna drömmar åter,
Och sömnen blott sin vinge fläkta låter,
Att ögonen i helig hvila falla.

Så slumra, tills ditt folk, med trogna bröder,
Då vårdkasflamman ifrån bergen stiger,
Af Gud förent, de gamla svärden viger
Och offrar lif, som för det högsta blöder.

När Herren hjälper, ho kan oss förderfva?
Så skola vi i kampen frid förvärfva
Och våra barn en gång vår frihet ärfva.

På segrens dag, då hämndens åskor braka,
Hör ropet: *Tysklands moder!* upp och vaka,
Så att din englavård vi få tillbaka.

Efter *Theodor Körner*.

Bö n.

Från Tyskan.

Jag känner Frälsaren är nära,
Är mer ej ensam i min nöd;
Han, som oss hjälper korset bära,
Han är vår vän i lif och död.

O, helga andakt! på din vinge
Mig lyfta öfver jordens ve,
Att jag i trones spegel finge
Glad skåda Gud, min Frälsare.

O, hjelte! säg, vill du mig hjälpa
På lifvets stormupprörda haf,
Att ej min farkost måtte stjelpa,
Att ej dess roder bräckes af?

Så fatta rodret, för detsamma
När mina krafter svika mig,
När sanningens så klara flamma,
Ett säkert fyrtoarn, döljer sig.

Skänk mig till slut för livvets smärta
Uti din hamn en ljuftig ro,
Och låt mig der, med heladt hjerta,
Inunder himlapalmer bo.

Efter *Louise Müller*.

Den blinde gossen.

Från Engelskan.

Hvad ljus ni kallar, hvad är det,
Som ej föll på min väg?
Och hvad är synens herrlighet?
Er blinde gosse säg!

Om under täljs, sol'n säger man
Är klar på himlen satt;
Hon varm mig känns, men huru kan
Hon skapa dag och natt?

Min dag och natt sjelf skapar jag
Förmedelst sömn och lek,
Och kring mig vore städse dag
Om sömnen från mig vek.

Jag ofta hör att ni så tungt
Beklaga hvad mig händt;
Men vet, att jag kan bära lugnt
Förlust jag aldrig känt.

Ej stör mig hvad mig fattas här,
Mitt mod är friskt som vind;
Derför jag sjunger: kung jag är,
Fastän en gosse blind.

Efter Colley Cibber.

Mitt hem är i himmelen.

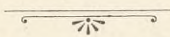
Från Danskan.

Jag är en gäst på jorden,
Mitt hem är icke här;
För mig så ljuda orden:
Mitt hem i himlen är.
På tidens andra strand,
Der är Immanuels land.
Jag är en gäst på jorden,
Mitt hem i himlen är.

Mot detta land jag vänder
Min blick och hemtar mod,
Jag ser dess sköna stränder
Vid lifsens klara flod.
Helt kort är här min strid,
Men der är lugn och frid.
Jag är en gäst på jorden,
Mitt hem i himlen är.

Der ser jag mina vänner,
Der mötas vi igen,
Och en bland dem jag känner,
Han är min bästa vän!
Han är min herde god,
Som gaf för mig sitt blod.
Jag är en gäst på jorden,
Mitt hem i himlen är.

Der är ej sorg och smärta,
Der är ej synd och nöd,
Der blöder intet hjerta,
Der finnes icke död;
Men fröjd och herrlighet
Och evig salighet.
Jag är en gäst på jorden,
Mitt hem i himlen är.

Fridens hem.

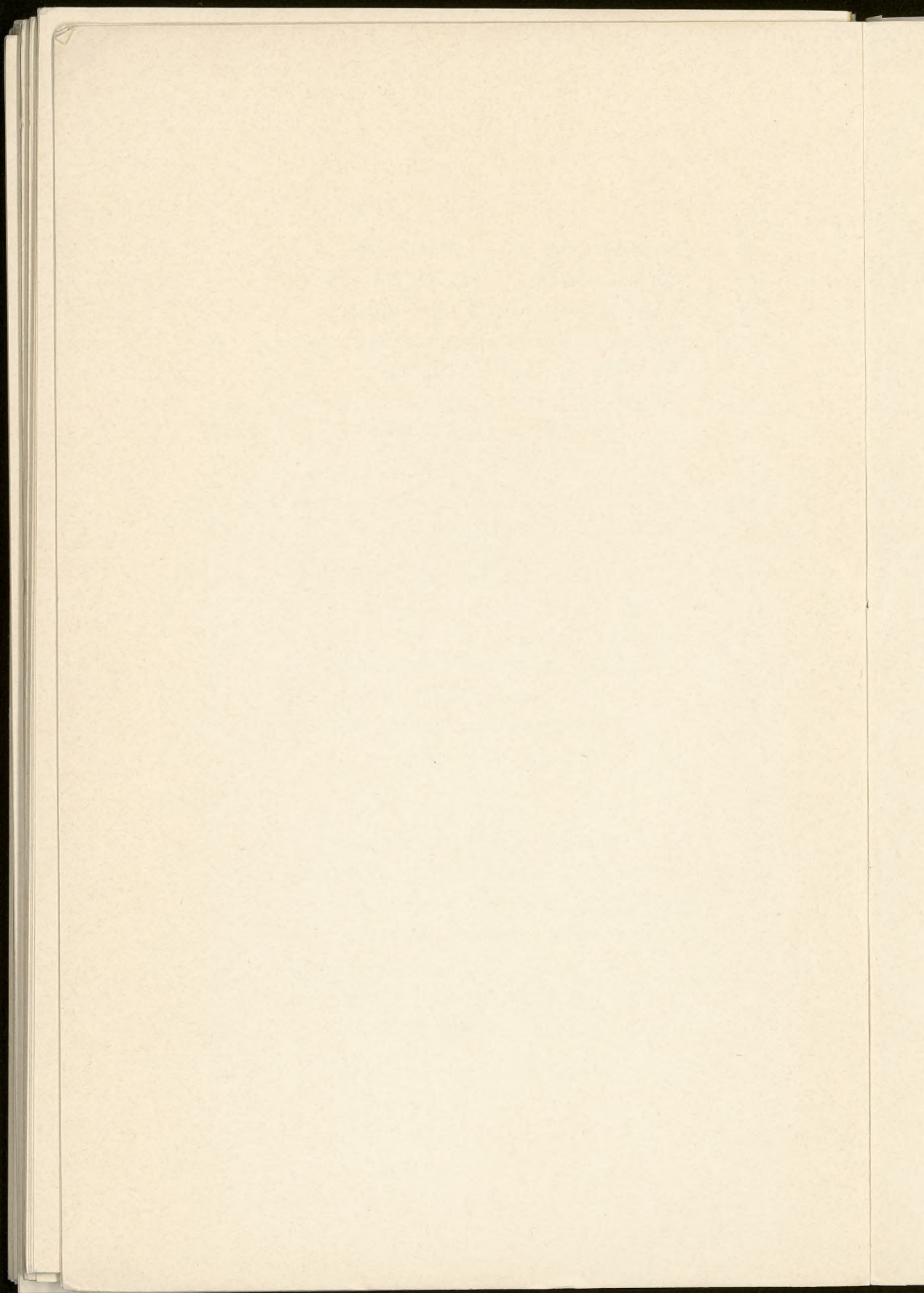
Från Danskan.

Till fridens hem, till rätta fadershuset
Min trötta själ med längtan önskar sig,
Till fridens hem från tunga jordegruset
Jag skådar hän, min Frälsare, till dig.
Här nere är ej frid och ro,
Min blick är skum och svag min tro,
Och stoftets band mig trycka.

Men Gud ske lof, att tiden framåt ilar!
Allt kommer väl, det Herren lofvat har;
Så trygg och glad invid hans ord jag hvilar:
Att han till sist det bästa vin har kvar.
O, då är glömd all sorg, allt tvång,
Och frid och fröjd och jubelsång
Uppfylla paradiset.

Men, Jesu kär, bevara du mitt hjerta,
Låt tidens ström ej draga det från dig,
I lust och nöd, i glädje och i smärta,
Allenast du kan rätt hugsvala mig!
Ty, Herre, när jag blott har dig,
Må gerna allt beröfvas mig;
Jag blott med dig är salig.

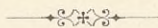

Innehåll.

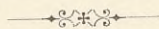
	sid.
<i>Dikter och tillfällighetsstycken:</i>	
Guds kärlek	7
Menniskoanden	8
Bön	12
Förtröstan	13
Tingens förgänglighet.....	14
Lifvets sorg	16
Kärleken	18
En blick på lifvet.....	21
Vårtankar	23
En sommarnattssyn	26
Höstqväde	29
Höstsång	30
Vintern	32
Verldsförakt	34
Fridsröst	36
Den öfvergifne	39
Upp att verka	42
Hoppet	43
Längtan.....	44
I konstens land	46
Enslingen	47
Blomman	50
En lifvets dröm ..	52
Vid ett årsskifte	56
Till Komministern Erik Åkerstein	58
Till Carl Leczinsky	60

	Sid.
Till Fru Ulla Luthander	62
Från ett af tornen å studentföreningens hus i Lund	63
I en flickas minnesbok	65
<i>Sånger till och om Emilie:</i>	
Till Emilie den 11 Oktober 1844	69
En blick i mitt hjerta	73
Framtidsdröm.....	76
Vid 1845 års slut	79
Ser och förstår du ej	81
Vid 1846 års slut	82
Haf tröst	85
Till Emilie den 1 Januari 1848	87
Resignation	89
Till Emilie på hennes födelsedag den 11 Oktober 1848	92
Djupt mörker.....	96
Klar dag	97
Till henne	98
Till Emilie den 1 Januari 1852 vid underrättelsen om Fröken Gabriela Oxenstiernas död d. 30 December 1851	99
Till Emilie, första aftonen i vårt hem	101
<i>Öfversättningar:</i>	
Tröstesång	105
Alis lära	107
Vid Rauch's grafvård öfver Drottning Louise af Preussen	109
Bön	110
Den blinde gossen.....	112
Mitt hem är i himmelen	114
Fridens hem	116

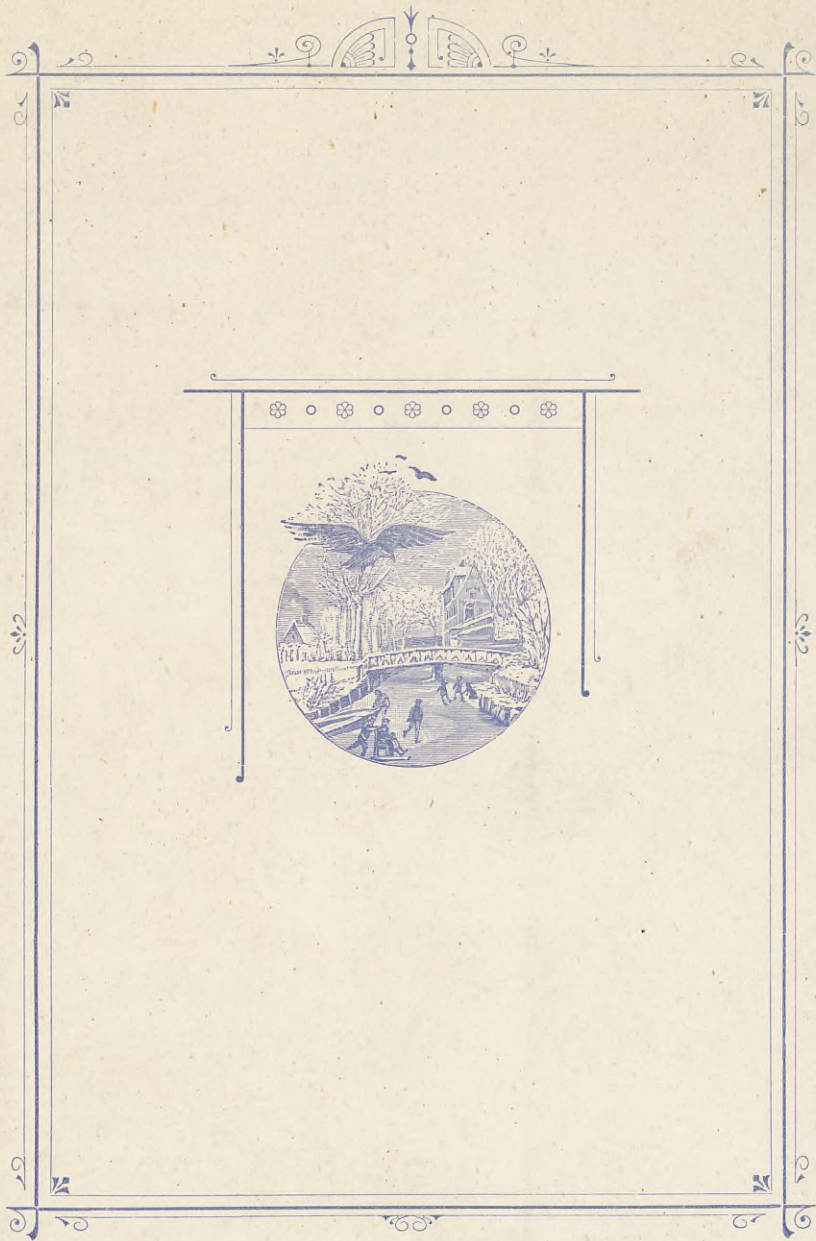

Till Fru Ulla Luthander	
Från ett af tornen å studentföreningens hus i	
I en flickas minnesbok	
<i>Sånger till och om Emilie:</i>	
Till Emilie den 11 Oktober 1844	
En blick i mitt hjerta	
Framtidsdröm.....	
Vid 1845 års slut	
Ser och förstår du ej	
Vid 1846 års slut	
Haf tröst	
Till Emilie den 1 Januari 1848	
Resignation	
Till Emilie på hennes födelsedag den 11 O	
Djupt mörker.....	
Klar dag	
Till henne	
Till Emilie den 1 Januari 1852 vid under	
Fröken Gabriela Oxenstiernas död d. 2	
1851	
Till Emilie, första aftonen i vårt hem	
<i>Öfversättningar:</i>	
Tröstesång	
Alis lära	
Vid Rauch's grafvård öfver Drottning Louise	
Bön	
Den blinde gossen.....	
Mitt hem är i himmelen	
Fridens hem	

UPPSALA UNIVERSITETSBIBLIOTEK

16000

002943267

N. Aug. Lundgren.

DIKTER

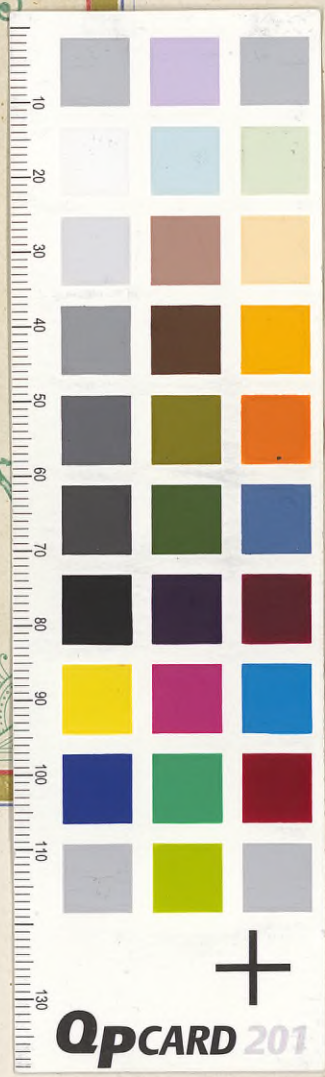
STER.

Bohl. Boktr.

OpCARD

1 2 3

OpCARD 201